

Ka en Kip kennen elkaar elke dag een beetje beter. Af en toe trekken ze er samen op uit naar het meer bij de berg. In het midden van het meer kunnen ze bijna het einde van de wereld zien.

'Hier kom ik tot rust,' zucht Ka.

'GRRRRRRRRRR... Hier komt een krokodil,' roept Kip.

'GRRRRRRRRRR... Ik ben een gruwelijk grote beer,' roept Ka.

Ze lachen, praten en drijven.

Als er veel wind is, laten ze de vlieger op. Ze laten zich voorttrekken over het water, door de lucht.

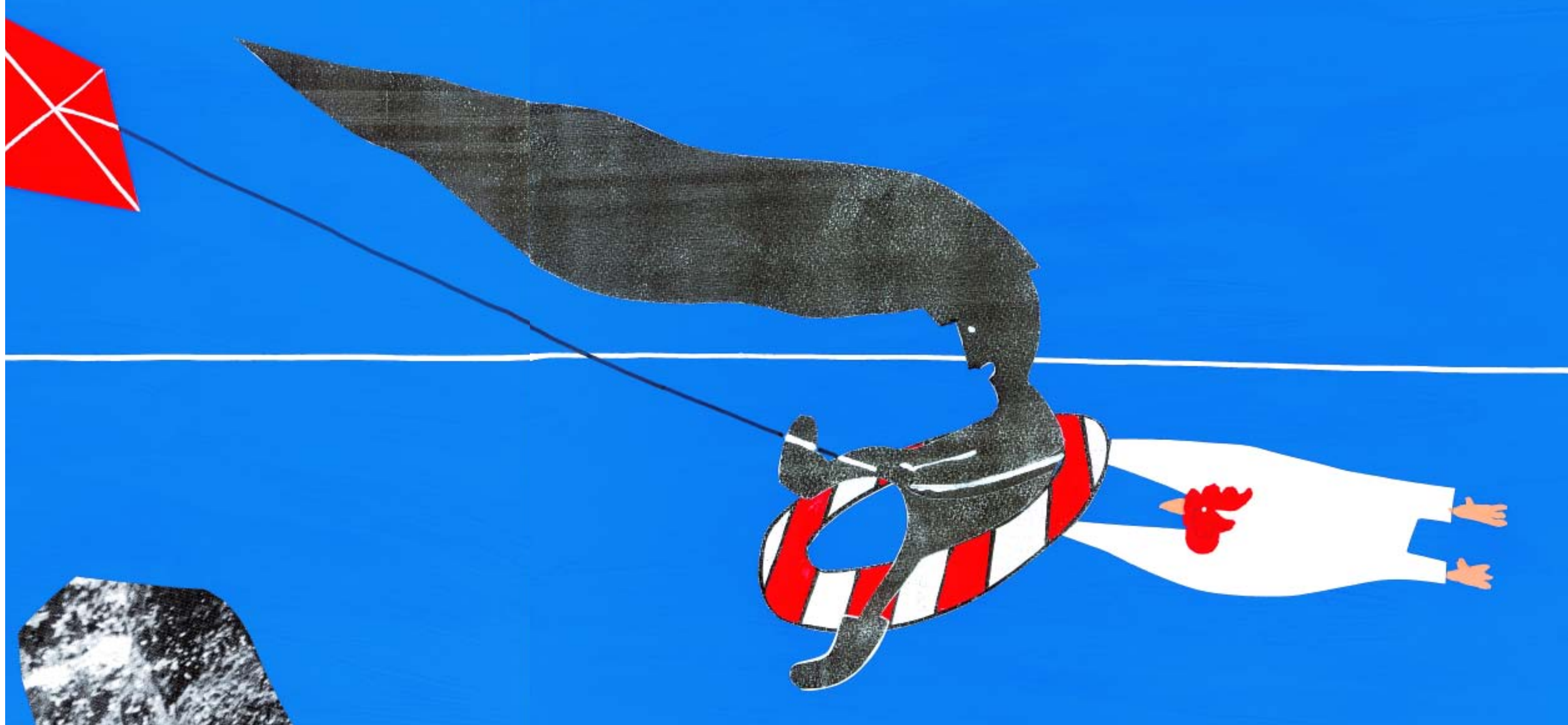
'Kijk uit Ka,' zegt Kip, 'of we botsen nog tegen een rots.'

Ka ziet niets. Ka hoort niets. De vlieger doet al het werk.

Ze scheren rakelings langs de rots. Ai. Dat was op het nippertje.

'Laten we de schat van het gezonken schip zoeken,' roept Ka.

'Wij zijn piraten!' kakelt Kip.

Onder water is het stil. Woorden
veranderen in onbegrijpelijke klanken.
Met handen, vleugels en zwemvliezen
praten ze met elkaar. Het is moeilijk.
Onder water is de wereld anders. Veel is
onduidelijk. Ze vinden geen schatten.
Ze raken hun adem kwijt.

